

Münsteri holdfénysonáta

Mondják, hogy a legszebb dolgok váratlanul történnek velünk. Ha meglepetésnek lehet nevezni valamit, akkor meg kell mondanom, ez a kalandos út az volt.

Indulás előtt senki nem gondolta volna, mibe csöppenünk bele. Csak bágyadt szemekkel figyeltük a repülőtér üvegablakain keresztül a hangtalanul elsuhanó gépeket. Mire számítottunk? Pár nap egyszerű vakációra, viccek garmadája és néhány kínos fotóra. Noha ez utóbbinak valóban nem vagyunk szűkében, mégis sokkal többet kaptunk ennél.

Már az első nap sem úgy alakult, ahogy terveztük. Mintha a sors is azon ügyködött volna, hogy minél jobban megszeppenjünk és elhiggyük végre: nem akárminek leszünk a részesei. Frankfurt akcióval teli, már-már komédiába illő jeleneteit egyikünk sem fogja egyhamar elfelejteni. Az utána következő vonatos út pedig már csak hab volt a tortán. Itt mindannyian kaptunk egy kis ízelítőt az igazi német virtusból. Münsterben egy szép dal csendült fel a rádióban, mintegy üdvözlésképpen. Összemosolyogtunk – valami elkezdődött.

Soha nem volt még részünk olyan vasárnapban, mint akkor. Délelőtt munka várt: a miniszterelnök fogadása nem is olyan könnyű feladat! Szerencsére, a szervezők remek instrukciói és csapatunk összetartása miatt sikerrel zártunk mindent. Nem csak külföldi társainkat (a vendégszerető németeket, a kedves lengyeleket, az örökké jókedvű törököket, a szerény cseheket és a mindig elegáns franciákat), hanem egymást is egyre jobban megismerhettük. Ez az egyik legnagyobb előnye volt az ötnapi együttlétnek. Az este egyenesen fenomenális volt, a maga füstös hangulatával a kocsmában, ahol degeszre ettük magunkat és a valaha élt legjobb idegenvezetők egyikének dörmögő hangjával együtt. Az éjszakai Münster káprázatos!

Másnap kissé kótyagosan, de izgatottan készülődtek a miniszterelnök látogatására. Számomra a rendezvény fő erénye az volt, hogy megfigyelhettem, mennyi változást tudnak hozni a kis lépések, amelyeket együtt teszünk meg egy szebb világ felé. Büszkék, boldogok és elhivatottak voltunk – na, meg persze álmosak. Mindent összevetve, elégedetten hagytuk el az iskolát, hogy könnyedebb vizekre evezzünk – szó szerint, hiszen ekkor kezdődött a szolárhajós kirándulás az Aa-tavon. Mindannyian megtaláltuk a magunk lelki békéjét az állatkert paradicsomi nyugalmaiban.

Kedden megismerhettük a Ruhr-vidék egyik gyöngyszemét, Duisburgot. Az elhagyatottnak tűnő gyáregületek a Landschaftsparkban nem csak a természet mindennél nagyobb erejére döbbsentettek rá, hanem a mindenben ott rejlő lehetőségekre is. A dolog egyszerű: ha gondolkodunk és összefogunk, bármire képesek lehetünk. A Rajna szelíd ringatása közben jóleső hallgatásba merültünk: szavak nélkül emlékeztünk a hátrahagyott napokra és élményekre, miközben a víztükörről napsugarak csillantak ránk vissza, köszönésképpen. A záró est képzeletben ráhelyezte a koronát az egész esemény fejére. Ott mindannyian egy célért, egy emberként jelentünk meg. A Hold mosolygását a tó felett különösen megjegyeztük. Szerdán, ahogy a bőröndjeinket rakodtuk az autóba és bepattantunk az ülésekre, ugyanaz a dal szólalt meg, mint érkezésünk napján. Igazi lezárás. Összemosolyogtunk – valami véget ért.

Mit adott nekünk, magyaroknak a Comenius program? Ha a komolyabb oldalról közelítem meg a helyzetet, akkor leginkább felelősséget, együttműködésre való nyitottságot és kötelességtudatot. Ha pedig a vidám pluszajándékokat nézem: barátságokat, hatalmas nevetéseket, gyönyörű szuveníreket és természetesen, felejthetetlen emlékeket. Azóta más lett a világ. Minden megnyílt előttünk, mint egy olyan ablak, ami egy örökké el nem múló nyárra kacsintgat, és soha nem libben elé függöny, hogy eltakarja a látványt. Még a repülőgépekre is másképpen tekintünk.

Mindenkinek szívből kívánjuk, hogy legalább egyszer adódjon az életében ilyen, élményekben gazdag és tanulságos lehetőség. Mert ez a legjobb szó rá: *lehetőség*, arra, hogy jobb emberré váljunk személyenként és együtt is. Reméljük, még látjuk egymást.

Köszönjük! Auf Wiedersehen!

Mizser Fruzsina